

Č. j.: 2R 17/02 – Hr

V Brně dne 30. července 2002

Ve správním řízení o rozkladu ze dne 8.4.2002 podaném Pražskou botanickou zahradou, se sídlem Nádvoří 134, 171 00 Praha 7, zast. RNDr. Pavlem Sekerou, pověřeným řízením PBZ, právně zast. na základě plné moci ze dne 5.4.2002 advokátem JUDr. Josefem Skácelem, se sídlem AK Londýnská 674/55, 120 21 Praha 2 – Vinohrady proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. VZ/S 45/02-152/1445/01-jl ze dne 19.3.2002 ve věci přezkoumání úkonů zadavatele Pražské botanické zahrady, se sídlem Nádvoří 134, 171 00 Praha 7, zast. RNDr. Pavlem Sekerkou, pověřeným řízením PBZ, učiněných při zadávání

- a) veřejné zakázky „Stavební připravenost pro montáž OK a zastřešení expozičního skleníku Fata Morgana“ výzvou ze dne 21.9.1998 více zájemcům o veřejnou zakázku k podání nabídky podle § 49 odst. 1 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákona č. 148/1996 Sb., zákona č. 93/1998 Sb.,
- b) veřejné zakázky „Stavební část stavby expozičního skleníku Fata Morgana v areálu PBZ v Praze 7 – Troji, dokončení“ výzvou ze dne 21.9.1999 jednomu zájemci o veřejnou zakázku k podání nabídky podle § 50 odst. 1 písm. c) výše citovaného zákona a
- c) veřejné zakázky „Realizační dokumentace stavby expozičního skleníku Fata Morgana a výkon autorského dozoru v areálu PBZ v Praze 7 – Troji“ výzvou ze dne 6.12.1999 jednomu zájemci o veřejnou zakázku k podání nabídky podle § 50 odst. 1 písm. a) výše citovaného zákona,

jsem podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění zákona č. 29/2000 Sb. a zákona č. 227/2000 Sb., na základě návrhu zvláštní komise, ustavené podle § 61 odst. 2 téhož zákona rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. VZ/S 45/02-152/1445/01-jl ze dne 19.3.2002

p o t v r z u j i

a podaný rozklad

z a m í t á m.

O d ů v o d n ě n í

V mimoodvolacím řízení zahájeném dne 3.12.2001 z vlastního podnětu podle ustanovení § 65 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění zákona č. 29/2000 Sb. a zákona č. 229/2000 Sb. (dále jen „zákon o správním řízení“), o přezkoumání rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) č. j. S 087-R/01-VP/140/an ze dne 16.7.2001, které nabylo právní moci dne 23.7.2001, předseda Úřadu svým rozhodnutím č. j. 3R 50/01 – Ku ze dne 25.1.2002, které nabylo právní moci dne 30.1.2002 předmětné rozhodnutí č. j. S 087-R/01-VP/140/an ze dne 16.7.2001 zrušil s tím, že ve správním řízení, jež bylo ukončeno vydáním posledně citovaného rozhodnutí, nebyl dostatečně zjištěn skutečný stav věci a tudíž Úřad opětovně posoudí a prověří veškeré předložené podklady v nově zahájeném správním řízení z vlastního podnětu.

Po posouzení předložené dokumentace a na základě výše uvedeného zahájil Úřad z úřední povinnosti správní řízení ve věci přezkoumání úkonů Pražské botanické zahrady, se sídlem Nádvoří 134, 171 00 Praha 7, zast. RNDr. Pavlem Sekerou, pověřeným řízením PBZ, právně zast. na základě plné moci ze dne 5.4.2002 advokátem JUDr. Josefem Skácelem, se sídlem AK Londýnská 674/55, 120 21 Praha 2 – Vinohrady (dále jen „zadavatel“), učiněných při zadání veřejných zakázek

- a) „Stavební připravenost pro montáž OK a zastřešení expozičního skleníku Fata Morgana“ výzvou ze dne 21.9.1998 více zájemcům o veřejnou zakázku k podání nabídky podle § 49 odst. 1 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákona č. 148/1996 Sb., zákona č. 93/1998 Sb. (dále jen „zákon“),
- b) „Stavební část stavby expozičního skleníku Fata Morgana v areálu PBZ v Praze 7 – Troji, dokončení“ výzvou ze dne 21.9.1999 jednomu zájemci o veřejnou zakázku k podání nabídky podle § 50 odst. 1 písm. c) zákona,
- c) „Realizační dokumentace stavby expozičního skleníku Fata Morgana a výkon autorského dozoru v areálu PBZ v Praze 7 – Troji“ výzvou ze dne 6.12.1999 jednomu zájemci o veřejnou zakázku k podání nabídky podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona a
- d) „vypracování realizační projektové dokumentace technologické části stavby expozičního skleníku Fata Morgana v areálu PBZ v Praze 7 – Troji“ a „dodávka a realizace souboru strojů a zařízení tvořící technologickou část stavby expozičního skleníku Fata Morgana v areálu PBZ v Praze 7 - Troji“ výzvou ze dne 23.9.1999 více zájemcům o veřejnou zakázku k podání nabídky podle § 49 odst. 1 zákona.

Zahájení správního řízení oznámil Úřad zadavateli dopisem ze dne 21.2.2002. K veřejné zakázce ad a) uvádí, že z předložených materiálů není zřejmé, zda nabídky byly hodnoceny podle kritérií stanovených ve výzvě, dále že předložené materiály neobsahují všechny doklady uvedené v ustanovení § 2c odst. 2 zákona, a také, že z předložených materiálů vyplývá, že zadavatel informoval uchazeče o svých rozhodnutích pouze telefonicky, a nikoliv v souladu s ustanovením § 68 odst. 2 zákona písemným oznámením odeslaným doporučeně s doručenkou. Úřad dále konstatuje, že ke smlouvě o dílo ze dne 27.11.1998 bylo uzavřeno celkem sedm dodatků, z nichž však pouze dvěma došlo k navýšení ceny. K veřejným zakázkám ad b) a ad c) Úřad v oznámení o zahájení správního řízení uvádí, že zadavatel v podmínkách výzvy požadoval doložit kvalifikační předpoklady všemi doklady dle § 2b, 2c zákona, přičemž doklad o oprávnění k podnikání ve smyslu § 2c odst. 1 zákona

požadoval zadavatel předložit v originále, nebo ve stejnopise s ověřením pravosti. Předložená dokumentace však obsahuje v případě ad b) pouze ověřenou kopii živnostenského listu a výpisu z obchodního rejstříku a v případě ad c) neověřenou kopii živnostenského listu, výpisu z obchodního rejstříku a výpisu z Rejstříku trestů jediného jednatele společnosti a dále originál čestného prohlášení k prokázání kvalifikačních předpokladů stanovených v ustanovení § 2b odst. 1 písm. b) – f) zákona. U veřejné zakázky ad d) Úřad konstatuje, že zadavatel obdržel nabídku pouze od jednoho uchazeče, který prokázal kvalifikační předpoklady podle zákona a jeho nabídky rovněž obsahovala doklady podle § 2c odst. 2 zákona. Úřad v oznámení stanovil zadavateli lhůtu do 1.3.2002, ve které se ten mohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí.

Zadavatel doručil Úřadu své stanovisko dne 11.3.2002 poté, co byla předmětná lhůta na základě žádosti zadavatele prodloužena. K zadání veřejné zakázky ad a) uvádí, že Úřad v rozhodnutí č. j. S 087-R/01-VP/140/an ze dne 16.7.2001 nekonstatoval absenci jakýchkoliv dokladů, přičemž v současné době není schopen ověřit, zda originál posuzované dokumentace je shodný s původně pořízenou dokumentací, neboť tato byla poskytnuta různým kontrolním subjektům a evidence jednotlivých dokladů neexistuje. Kontrolou kopií celé dokumentace na Odboru městské zeleně Magistrátu hl. m. Prahy zadavatel zjistil, že tato obsahuje kopie všech dokladů ve smyslu § 2c odst. 1 zákona, přičemž zadavatel uvádí, že nabídku vybraného uchazeče tvoří 28 listů A4. Shodně i k zadávání veřejných zakázek ad b) a ad c) zadavatel uvádí, že úplnost dokumentace není možno zpětně ověřit, když kontrolou u výše zmíněného odboru Magistrátu hl. m. Prahy byla zjištěna úplnost nabídek ve smyslu § 2c odst. 1 zákona a zadavatel dodává, že v případě ad b) tvoří nabídku 41 listů A4 a v případě ad c) 23 listů A4.

Dne 19.3.2002 vydal Úřad rozhodnutí č. j. VZ/S 45/02-152/1445/01-jl, kterým uložil zadavateli za zjištěná závažná porušení zákona pokutu ve výši 50 000,- Kč.

V odůvodnění svého rozhodnutí Úřad obecně konstatuje, že v každém ze tří případů byla posuzována veškerá zadavatelem předložená dokumentace, jejíž rozsah (tj. počet listů A4, které ji tvoří) se vždy shodoval s počtem listů, který zadavatel udával. Věcně k jednotlivým případům Úřad uvádí:

Při zadávání veřejné zakázky ad a) zadavatel závažným způsobem porušil ustanovení § 2g odst. 1 zákona, když nedostatečně vymezil předmět jejího plnění. Úřad si v této souvislosti nechal vypracovat znalecký posudek od Ing. Václava Oupora, autorizovaného inženýra pro pozemní stavby, ze kterého mimo jiné vyplývá, že obsahová stránka zadávací dokumentace (hloubka její zpracovanosti), za jejíž úplnost a správnost odpovídá zadavatel, byla pro odpovědné zpracování cenových nabídek nedostatečná. Zadavatel dále podle názoru Úřadu porušil ustanovení § 6 odst. 3 zákona, na který odkazuje § 49 odst. 4 zákona, když při hodnocení nabídek nerozlišil stupeň významu jednotlivých kritérií, a ustanovení § 64b zákona, neboť předložené materiály neobsahují všechny doklady uvedené v ustanovení § 2c odst. 2 zákona, ačkoliv jsou tyto součástí dokumentace o zadávání veřejné zakázky a zadavatel tedy byl povinen je po dobu pěti let archivovat. Při zadávání veřejné zakázky ad b) a ad c) zadavatel shodně porušil ustanovení § 64b zákona v návaznosti na ustanovení § 2 písm. f) a § 2 písm. a) zákona, neboť součástí dokumentace o zadávání předmětných veřejných zakázek nebyly veškeré podklady požadované v zadání veřejné zakázky. Zadavatel vždy požadoval po uchazečích prokázání kvalifikačních předpokladů doložením všech dokladů podle § 2b a 2c zákona, přičemž doklad o oprávnění k podnikání ve smyslu § 2c odst. 1 zákona měl být doložen v originále nebo ve stejnopise s ověřením pravosti. V případě ad b) však předložená dokumentace obsahuje pouze ověřenou kopii živnostenského listu a výpis

z Rejstříku trestu, nikoliv další doklady podle § 2b a §2c zákona, a v případě ad c) jsou obsahem předložené dokumentace pouze neověřené kopie živnostenského listu, výpisu z obchodního rejstříku a výpisu z Rejstříku trestů jediného jednatele společnosti, a dále originály čestného prohlášení ve smyslu § 2b odst. 1 písm. b) – f) zákona. K tomu Úřad dodává, že při zadávání veřejných zakázek formou výzvy jednomu zájemci podle § 50 odst. 1 zákona by stačilo, aby uchazeči v souladu s ustanovením § 50 odst. 2 zákona předložili pouze oprávnění k podnikání. Pokud však zadavatel v předmětné výzvě požadoval předložení i dalších dokladů, pak byl tímto svým požadavkem vázán stejně jako uchazeč a předloženou nabídku tedy musel posuzovat v souladu se zadáním veřejné zakázky. U veřejné zakázky ad d) Úřad v postupu zadavatele neshledal porušení zákona. Úřad v napadeném rozhodnutí dále konstatoval, že pokutu ukládá zadavateli pouze za pochybení v případech ad b) a ad c), neboť smlouva o dílo na provedení předmětu veřejné zakázky ad a) byla uzavřena dne 27.11.1998 a proto již za závažná porušení zákona není možné uložit sankci. K zachování subjektivní lhůty pro uložení pokuty Úřad odkazuje na judikát Vrchního soudu v Olomouci č. j. 2A 1/2002 ze dne 25.2.2002, podle kterého stačí v této lhůtě rozhodnutí vydat, neboť ze zákona nevyplývá, že by v této lhůtě muselo rozhodnutí i nabýt právní moci.

Proti uvedenému rozhodnutí podal zadavatel dne 9.4.2002 rozklad, ve kterém nejprve uvádí (se zřejmým odkazem na odstavec 1. výrokové části napadeného rozhodnutí), že zadavatel se nedopustil porušení ustanovení § 2g odst. 1 zákona, neboť toto ustanovení nepojednává o „jednoznačném vymezení plnění veřejné zakázky“. Zadavatel dále namítá, že pokud došlo k porušení obecně závazných právních předpisů, pak se nejedná o porušení závažná. Pokud se odhlédne od porušení ustanovení zákona při zadávání veřejné zakázky ad a), za která již nelze uložit pokut (a dle názoru zadavatele ani konstatovat porušení zákona), je jediným vytykaným porušením zákona nedostatek v archivaci, který se však zadavateli s přihlédnutím k náročným okolnostem zadávání předmětných veřejných zakázek „nejví jako závažné porušení zákona, nýbrž jako porušení zákona, které je prakticky bez právních důsledků.“ Ve věci zachování subjektivní lhůty pro uložení pokuty zadavatel nesouhlasí s názorem Úřadu, nýbrž odkazuje na dikci zákona, že „orgán dohledu uloží pokutu, resp. ... pokutu lze uložit jen do ...“ a z dokonavého tvaru slova „uložit“ dovozuje, že v rámci předmětné lhůty musí být příslušný úkon dokonán, tedy mělo by být ve lhůtě rozhodnutí doručeno povinnému. Pokud by stačilo ve lhůtě pouze vydat rozhodnutí, pak by podle názoru zadavatele zákonodárce zvolil jinou formulaci, např. „rozhodne o uložení pokuty“. Na závěr rozkladu zadavatel namítá, že původního rozhodnutí Úřadu č. j. S 087-R/01-VP/140/an ze dne 16.7.2001 bylo v rámci mimoodvolacího řízení rozhodnutím předsedy Úřadu č. j. 3R 50/01 – Ku ze dne 25.1.2002 zrušeno v rozporu se zákonem. Mimoodvolací řízení je podle názoru zadavatele mimořádným opravným prostředkem, v rámci kterého lze pravomocné rozhodnutí zrušit pouze pokud je nezákonné, avšak v tomto případě předseda Úřadu zrušil původní rozhodnutí „z důvodu shledání neúplného zjištění stavu věcí, tedy de facto na základě nespokojenosti s činností příslušných zaměstnanců v původním řízení“. Zadavatel se domnívá, že z pohledu zákonnosti toto původní rozhodnutí vůbec přezkoumáno nebylo. Z výše uvedených důvodů zadavatel požaduje změnit napadené rozhodnutí v tom smyslu, že pokuta se neukládá, resp. řízení se zastavuje.

Ve vztahu k projednávanému případu obdržel Úřad dne 28.5.2002 dopis fyzické osoby ze stejného dne, označený jako „podnět – stížnost proti rozhodnutí č. j.: VZ/8/45/02-152/1445/01-jl (myšleno zřejmě rozhodnutí č.j. VZ/S 45/02-1445/01-jl ze dne 19.3.2002, pozn. Úřadu)...“. Autor v něm poukazuje na řadu nesrovnalostí a porušení obecně závazných právních předpisů, kterých se podle jeho názoru ve vztahu k projednávaným veřejným zakázkám dopustili někteří zaměstnanci zadavatele a další zainteresované osoby, a které měly

podle názoru autora přímý či nepřímý vliv na zadávání předmětných veřejných zakázek, resp. na přezkoumání úkonů zadavatele Úřadem. V dopise se mimo jiné uvádí: „Podle dokumentace, kterou jsem ... shromáždil upozorňuji na riziko dodatečné fabrikace či antidatace listin a důkazů prováděné Ing. Vorlíčkem (podle vyjádření autora zaměstnanec zadavatele, pozn. Úřadu), na účelová nepravdivá tvrzení bývalého ředitele PBZ (Pražská botanická zahrada, pozn. Úřadu) Jiřího Haagera a dalších osob“. Autor dále informuje, že své informace poskytl i Policii ČR, kde budou podrobeny „trestně právní analýze s vyvozením trestně právních důsledků“.

Pro ověření výše uvedených skutečností provedl Úřad dne 25.7.2002 ve smyslu § 35 zákona o správním řízení výslech svědka – autora podnětu. Svědek na otázku Úřadu jaké informace vztahující se k projednávané věci předal Policii ČR vypověděl, že dokumenty, které předal Policii ČR, se obsahově shodují s dokumenty, které předal již dříve Úřadu. Na další dotazy Úřadu svědek vypovídá, že neví které konkrétní materiály, listiny a dokumenty byly zadavatelem dodatečně fabrikovány a antidatovány, pouze uvádí, že se jednalo o výkresy a projekty se vztahem k výstavbě skleníku „Fata Morgana“. Od kterých osob tyto informace získal však svědek neuvádí, neboť tyto osoby buď nezná, a nebo nemá jejich svolení je jmenovat. Svědek pouze nekonkrétně odkazuje na případnou výpověď zaměstnanců zadavatele, resp. dalších firem. Na dotaz Úřadu u koho na Úřadě má výsledek probíhajícího správního řízení zadavatel „zmáklý“ (jak je uváděno ve výše citovaném dopise ze dne 28.5.2002) svědek uvádí, že podle jeho informací představitel zadavatele žádné konkrétní jméno neuvedl, svědek spolu „se svými kolegy sice má určité domněnky, tyto jsou však neprůkazné a neunesl by případné důkazní břemeno“.

Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu zvláštní komisí a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem napadené rozhodnutí přezkoumal v celém rozsahu a s přihlédnutím k doporučení této komise dospěl k následujícímu závěru:

Úřad tím, že svým rozhodnutím č. j. VZ/S 45/02-152/1445/01-jl ze dne 19.3.2002 uložil zadavateli za zjištěná porušení zákona pokutu ve výši 50 000,- Kč rozhodl správně a v souladu se zákonem č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákona č. 148/1996 Sb., zákona č. 93/1998 Sb., zákona č. 28/2000 Sb., zákona č. 256/2000 Sb., zákona č. 39/2001 Sb. a zákona č. 142/2001 Sb. (dále jen „zákon v posledním znění“). Rovněž s odůvodněním napadeného rozhodnutí se plně ztotožňuji.

K argumentaci zadavatele v rozkladu uvádím následující.

Nelze souhlasit s tvrzením zadavatele, že neporušil ustanovení § 2g odst. 1 zákona. Zákon v tomto ustanovení stanoví, že zadávací dokumentace je souhrn údajů a informací nezbytných pro zpracování nabídky, přičemž za úplnost a správnost těchto údajů odpovídá zadavatel. Pokud tedy Úřad ve výroku napadeného rozhodnutí konstatoval, že došlo k porušení citovaného ustanovení zákona, když nebylo jednoznačným způsobem vymezeno plnění veřejné zakázky, pak tím vyjádřil tu skutečnost, že zadávací dokumentace neobsahuje všechny údaje a informace nezbytné pro zpracování nabídky, a tedy že zadavatel zpracoval zadávací dokumentaci v rozporu s citovaným ustanovením zákona.

Rovněž tak nelze souhlasit s názorem zadavatele, že Úřad v těch případech, kdy nelze pro uplynutí tříleté objektivní lhůty uložit pokutu, není ani oprávněn konstatovat porušení zákona. Ustanovení § 57 odst. 1 zákona v posledním znění jednoznačně říká, že řízení

z vlastního podnětu může Úřad zahájit do čtyř let ode dne, kdy došlo k porušení zákona, přičemž je logické, že pokud Úřad oprávněně zahájí správní řízení, pak je i oprávněn toto řízení ukončit rozhodnutím, ve kterém konstatuje porušení zákona. Navíc pokud by Úřad přistoupil na výklad zadavatele, pak by zahajování správního řízení po čtyřech letech od porušení zákona postrádalo jakýkoliv smysl, což zákonodárce zcela jistě v úmyslu neměl.

K závažnosti porušení ustanovení § 64b zákona uvádím, že povinnost zadavatele archivovat veškerou dokumentaci o zadávání veřejné zakázky po dobu pěti let přímo souvisí s přezkumnou činností Úřadu. Pokud zadavatel nearchivuje veškerou dokumentaci způsobem, který mu ukládá citované ustanovení zákona, pak v případě zahájení správního řízení Úřadem z vlastního podnětu ve věci přezkoumání úkonů zadavatel, není tento schopen doložit, že zadání konkrétní veřejné zakázky proběhlo v souladu se zákonem a takové zadávací řízení je prakticky nepřezkoumatelné. Archivovaná dokumentace je tak jedním z hlavních dokladů o tom, že zadání veřejné zakázky proběhlo transparentním a nediskriminačním způsobem, a zároveň je hlavním nástrojem zásady přezkoumatelnosti všech úkonů zadavatele. Nelze tedy souhlasit s tvrzením zadavatele, že tato zákonná povinnost zadavatele je bez právních důsledků, nýbrž naopak; bez této povinnosti by postup zadavatelů při výdeji veřejných finančních prostředků byl prakticky nekontrolovatelný, a proto porušení této povinnosti lze považovat za závažné porušení zákona.

V právním názoru na běh subjektivní jednoroční lhůty, ve které musí být rozhodnuto o zjištěném porušení zákona se Úřad zcela ztotožňuje s výkladem Vrchního soudu v Olomouci, jak byl vysloven v jeho rozsudku č. j. 2A 1/2001 ze dne 25.2.2002. K tomu poznamenávám, že všechna správní řízení vedená před Úřadem se dají počítat mezi zvláště složitá řízení, ve kterých zachování lhůt často nezávisí na vlastní činnosti Úřadu, ale na spolupráci jednotlivých účastníků správního řízení a případně dalších dotčených orgánů (např. znalců apod.), a proto zadavatelem nastíněný výklad dotčených ustanovení zákona by mohl vést k zablokování rozhodovací činnosti Úřadu. Při výkladu dotčených ustanovení zákona se Úřad drží spíše než výkladu gramatického výkladu systematického.

K poslednímu argumentu zadavatele uvádím, že původní rozhodnutí Úřadu č. j. S 087-R/01-VP/140/an ze dne 16.7.2001 bylo v mimoodvolacím řízení zrušeno v souladu se zákonem. Ustanovení § 46 zákona o správním řízení říká, že rozhodnutí správních orgánů (tedy i rozhodnutí Úřadu) musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Protože jsem v mimoodvolacím řízení vedeném pod č. j. 3R 50/01 – Ku shledal, že stav věcí nebyl v původním správním řízení č. j. S 087-R/01 zjištěn dostatečně (slovy zákona o správním řízení „spolehlivě“), dotčené rozhodnutí tedy nebylo vydáno v souladu s ustanovením § 46 zákona o správním řízení, a proto jsem je jako nezákonné svým rozhodnutím č. j. 3R 50/01 – Ku ze dne 25.1.2002 zrušil. Je naprosto irelevantní, zda nezákonnost zrušeného rozhodnutí Úřadu byla způsobena činností zaměstnanců Úřadu (jak naznačuje zadavatel v rozkladu), a nebo novými skutečnostmi, které Úřadu v době rozhodování nebyly a nemohly být známy, neboť jsem zkoumal především zákonnost vydaného rozhodnutí a rozhodl jsem tak, jak výše uvedeno. Argumentaci zadavatele proto v tomto bodě považuji za bezdůvodnou.

Pro úplnost a v zájmu zajištění objektivitu správního řízení se vyjadřuji i k podání fyzické osoby ze dne 28.5.2002, byť tato osoba není účastníkem správního řízení, jak jej definuje ustanovení § 58 zákona v posledním znění. K uváděným konkrétním poukazům na porušování obecně závazných právních předpisů konstatuji, že Úřad je v rámci svých kompetencí jakožto orgán dohledu ve smyslu § 51 zákona oprávněn kontrolovat toliko postup zadavatelů při zadávání veřejných zakázek a nemá tedy pravomoc vyjadřovat se k tomu, zda

zadavatel porušil jiné právní normy, nebo zda některý konkrétní pracovník zadavatele porušil obecně závazné právní předpisy. Takovou pravomocí disponují jiné kontrolní orgány, či orgány činné v trestním řízení, které (jak vyplývá z předmětného dopisu) již v tomto smyslu též obdržely podnět. Pro ověření si některých tvrzení, obsažených v předmětném podání fyzické osoby, ji Úřad vyzval k podání svědecké výpovědi. Toto svědectví však nepřineslo žádné nové skutečnosti, neboť svědek v něm z velké části odkazoval na obsah svých dřívějších podání k Úřadu, případně nekonkretizoval, od kterých osob by si Úřad mohl jeho tvrzení ověřit, a to s poukazem na povinnost chránit své zdroje. Svou svědeckou výpovědí tedy nepřispěl k rozšíření souhrnu informací, které měl Úřad k dispozici již dříve a v rámci správního řízení v prvním i druhém stupni je ověřoval, a které se případně i staly podkladem jeho rozhodování. Z pohledu přezkumné pravomoci Úřadu mohu konstatovat, že Úřad v rámci jím vedeného správního řízení nepojal podezření, že by některé doklady předložené zadavatelem byly „dodatečně fabrikované“ či „antidatované“, a proto uložil zadavateli pokutu za ta porušení zákona, která z předložené dokumentace prokazatelně zjistil, přičemž je třeba zdůraznit, že ve svém rozhodování čerpal v plné míře ze všech podkladů, které se k projednávané věci vztahují. To, že se v postupu zadavatele jedná o závažná porušení zákona vyplývá mimo jiné ze skutečnosti, že zadavatel postupoval netransparentním způsobem při ověřování zákonem stanovených kvalifikačních předpokladů uchazeče (tj. nedoložení příslušných dokladů prokazujících kvalifikaci uchazeče k archivaci v souladu s ustanovením § 64b zákona), který měl realizovat náročnou zakázku, jakou dodávka stavby a provádění dokumentace bezpochyby je. Nehledě k tomu, že v případě realizace zakázky nekvalifikovaným uchazečem by mohly být ohroženy životy a zdraví osob, případně by mohla vzniknout škoda velkého rozsahu.

Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí zrušit či změnit, jsem rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 61 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, dále odvolat.

Ing. Josef Bednář
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

1. JUDr. Josef Skácel, se sídlem AK Londýnská 674/55, 120 21 Praha 2 – Vinohrady
2. spis